

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

34. Det glemte synet og det glemte brevet.

Henvisninger: Guide, 12. februar 1964 og 2. desember 1964.

Dagens tekst: Joh. 12, 35.

1. scene: Gå og fortell synet.

I 1890, omtrent et år før hun reiste til Australia, hadde hun et syn i Salamanca, New York.

Dagen etter sa hun til sin sønn, William: "Jeg vil gjerne fortelle deg om et syn jeg hadde i natt. I synet var jeg i Battle Creek og jeg ble tatt med til Review and Herald-bygningen og engelen sa: "Følg meg". Så sluttet hun å snakke. Synet var blitt borte for henne, og hun kunne ikke huske noe mer om det. Hun begynte å fortelle igjen, men det var helt borte fra hennes sinn.

Så reiste hun sammen med sin sønn og sin sekretær, frøken McEntefer til noen møter i Virginia. Når hun hadde tid, skrev hun i sin dagbok det hun hadde forsøkt å fortelle om synet den dagen.

Tidlig på våren, kom hun tilbake til Battle Creek for å være til stede ved Generalkonferensen. En Sabbats ettermiddag, da hun talte til den store forsamlingen, prøvde hun igjen å fortelle synet. Men igjen kom det bort for henne. To ganger til under møtet prøvde hun å fortelle synet, men hun kunne ikke huske det. Til slutt sa hun: "Jeg kommer til å si mere om dette senere."

Etter møtet spurte generalkonferensens formann, pastor Olson, om hun ville ta morgenmøtet dagen etter. "Nei," sa hun, "Jeg er for trett, og jeg har allerede gitt mitt vitnesbyrd. Dere får legge andre planer for morgenmøtet, jeg er ikke i stand til å komme."

Den samme kvelden møttes en gruppe menn på et kontor ved Review and Herald. De hadde kommet for å snakke sammen om bladet for Religionsfrihet. Nå heter dette bladet Liberty, men den gangen ble det kalt American Sentinel.

De som arbeidet for religionsfrihet, ønsket at lovgiverne og dommerne i landet skulle lese bladet "the Sentinel". Men bladet fortalte om de lidelser og forfølgelser som ville komme over landet hvis folket ikke fikk tilbe Gud etter sin samvittighet. Noen var redde for at hvis lovgivere og dommere fikk lese dette, så ville de ikke like det. Derfor ønsket de å få disse artiklene ut av bladet. Møtet varte til kl. 2 om natten.

Klokken tre om morgenen sendte Gud sin engel og vekket søster White. Han ba henne om å gå til det tidlige morgenmøtet og fortelle arbeiderne hva hun hadde sett i Salamanca. Hun kledde på seg, gikk bort til kommodeskuffen, tok sin dagbok og begynte å lese. Som hun kikket gjennom sidene, kom scenene fra synet klart for henne, og hun skrev noe mere i forbindelse med det hun allerede hadde skrevet. Da pastor Olson, generalkonferensens formann fikk se henne ved morgenmøtet, sa han: "Søster White, vil er så glad for å se deg. Har du et budskap til oss?" "Ja, det har jeg," sa hun og gikk frem til talerstolen.

Hun begynte å tale. "I synet var jeg i Battle Creek og jeg ble tatt med til Review and Herald-bygningen, og engelen sa: "Følg meg". Her hadde hun alltid stoppet før og hennes sønn lente seg spent fremover for å høre om hun fortsatte. Fem ganger hadde han hørt henne prøve å fortelle dette synet, og hver gang hadde hun glemt det.

Hun fortalte at engelen hadde ledet henne til et rom hvor en gruppe menn diskuterte visse artikler som var trykt i "The American Sentinel". Hun sa: "Jeg så at en av mennene tok et eksemplar av bladet, holdt det høyt over hodet og sa: "Hvis ikke disse artiklene om sabbaten og Jesu annet komme blir tatt ut av bladet,

34,2.

så kan vi ikke lenger bruke det som et organ for vår religionsfrihets-organisasjon."

Hun fortsatte å tale i en time og fortalte om møtet hun hadde sett i synet. Så ga hun medlemmene den undervisningen som engelen hadde gitt henne, at de skulle fortsette å trykke sannheten om Sabbaten og Jesu annet akkurat som de hadde gjort hittil. Deretter satte hun seg. Da kom en mann fra bakerste rekke i salen frem og sa: "Jeg var til stede ved det møtet i går kveld," "I går kveld!" utbrøt søster White. "I går kveld? Jeg trodde dette møtet fant sted for flere måneder siden, da det ble vist til meg i synet."

"Jeg var på det møtet i går kveld," gjentok mannen, "og jeg er den mannen som kom med bemerkningen angående artiklene i bladet, jeg holdt bladet over hodet mitt. Jeg er lei for at jeg tok feil og jeg benytter denne anledningen til å plassere meg selv på den riktige siden." Så satte han seg. Snart var det flere medlemmer som også hadde vært til stede ved møtet kvelden før, som ga et liknende vitnesbyrd.

Nå kan du forstå hvorfor søster White ikke fikk lov til å fortelle om synet tidligere, for da hadde jo møtet ikke funnet sted ennå. Det viser også at søster White var like avhengig av Den hellige ånd når hun skulle fortelle om sine syn til andre, som hun var når hun mottok dem.

2. scene: En kiste inneholder en hemmelighet.

Og nå skal dere få høre om det glemte brevet. Dere husker historien om den lykkelige juledagen da bror og søster White besøkte menigheten i Washington, New Hampshire, da 18 unge gutter og piker ble døpt etterpå.

Blant medlemmene i denne menigheten var det en mann som het Steven Smith. Hans livshistorie var trist, selv om den fikk en lykkelig slutt.

Det var i 1850, seks år etter at den første gruppen begynte å holde sabbaten i Washington, New Hampshire, at Steven Smith sluttet seg til de sabbatsholdende adventistene. På denne tiden var han en ivrig avholdsarbeider. Han kjempet også i mot slaveriet. På grunn av at han arbeidet for å støtte disse tingene, fikk han lide mye hån og forfølgelse. Og nå hadde han tatt i mot enda en upopulær sannhet, sabbaten. Han var meget aktiv i misjonsarbeid og brukte all den tid han kunne til å gå fra sted til sted og snakke med mennesker om hvor viktig det er å holde alle Guds bud og å gjøre seg rede til Jesu komme.

Men det var en del av adventbudskapet som Steven Smith ikke ville ta i mot. Åpenbaringen 19,10 forteller oss at Guds siste menighet ikke bare holder alle Guds bud, men at den også skal ha Jesu vitnesbyrd, som er profetiens ånd. Men Steven Smith trodde ikke at Ellen Whites syner var fra himmelen. Han sa at søster White fant på historier som hun sa var syner.

Satan likte ikke det gode arbeidet som ble gjort i menigheten i Washington, New Hampshire, så han begynte å lage vanskeligheter. Snart begynte noen å lære at Jesus ikke ville komme virkelig til jorden. De sa at han allerede var kommet ved sin ånd, og at dette var Jesu annet komme. Steven Smith hadde vært spiritist og han trodde ennå på noen av de spiritistiske læresetningene angående Jesu annet komme.

Bare et år etterat Smith var blitt med i menigheten, ble det holdt årsmøte her i Washington, New Hampshire. Bror og søster White var til stede her. Under årsmøtet fikk søster White et syn hvor hun fikk se noe av det gale som Steven Smith og de andre lærte. Det var 75 personer til stede ved årsmøtet, og alle trodde at det var Gud som talte gjennom syneene til søster White, unntatt Steven Smith og en mann til. Alle de andre bekjente at de hadde tatt feil og

de tok i mot irettesettelsen som ble gitt.

Men Gud elsket Steven Smith, og senere sendte han et spesielt budskap til ham i form av et brev fra søster White. Så da Smith en dag var på posthuset, fikk han en lang konvolutt. Før han åpnet det, så han avsenderadressen på konvolutt: "Ellen G. White, Battle Creek, Michigan." "Fru White har skrevet et budskap til meg som jeg ikke vil ha," sa han til seg selv og var sint. Et øyeblikk stod han der med brevet i hånden og tenkte over hva han skulle gjøre. Så bestemte han seg for at han ikke ville lese det. Han puttet det i frakkelommen og gikk hjem. Han gikk opp på rommet sitt og gjemte brevet på bunnen av en kiste.

Steven Smith gikk i kirken noen ganger på Sabbaten og han bekjente seg til å holde Sabbaten. Men når han kom til kirken, var det bare for å diskutere med menighetsmedlemmene og han sa uvennlige ting om dem og spesielt om søster White. Snart sluttet han seg til en gruppe mennesker som alltid finner feil ved predikantene. Tiden gikk, fem, ti, tjue, tjuesju år. Hele denne tiden lå brevet på bunnen av kisten, uåpnet og glemt. Hele denne tiden hadde Steven Smiths familie bedt for ham, fordi de var glade i ham og de kunne se at han ikke var lykkelig.

Så en dag tok Smith opp et blad av Review and Herald og begynte å lese i det. Det var en artikkel der undertegnet Ellen G. White. Han bestemte seg for å lese den, og da han var ferdig, sa han til seg selv. "Dette er sant." Neste uke var det også en artikkel av henne i bladet, og han leste den også. Hver uke etter dette, leste han hennes artikler og de begynte å forandre hans liv.

3.scene: En god preken.

(Vis scene 1, 37 som taler)

På denne tiden kom pastor Eugene Farnsworth, som Steven Smith hadde kjent fra han var gutt, til byen for å ha noen møter. Smith gikk for å høre ham. Pastor Farnsworth talte om adventbevegelsens begynnelse og hvordan den hadde spredt seg utover store deler av verden, og at dette var en oppfyllelse av profetiene i Åpenbaringsens bok.

Ved slutten av møtet reiste Steven Smith seg og begynte å tale. (fjern 43, sett opp 42) Nå var han en gammel mann med hvitt hår og bøyd rygg. Han fortalte menigheten hvor bedrøvet han var for alt det stygge han hadde sagt om dem og for at han hadde vært borte fra dem i så mange år. Han sa at han ønsket å komme tilbake til menigheten og glede seg sammen med dem igjen.

Pastor Farnsworth annonserte at han ville tale igjen neste uke også. Steven Smith bestemte seg for å være til stede også neste Sabbat. Gjennom uken hadde han god tid til å tenke over fortiden, om om onsdagen husket han brevet som lå gjemt i den gamle kisten. Det var 28 år siden nå, og for første gang ønsket han virkelig å vite hva som stod i det.

Så han lette i kisten og fant brevet. Han åpnet det og begynte å lese. Hva fant han der? Han leste en advarsel om den bitterheten og skuffelsen som han ville oppleve hvis han ikke forandret seg. Det var et sant bilde av de 28 årene av hans liv som hadde gått. Det inneholdt en appell til ham om å angre og et løfte om at hvis han gjorde det, så ville han få tilgivelse, for Gud elsket ham fremdeles.

Da pastor Farnsworth var ferdig med sin preken neste Sabbat, reiste Steven Smith seg igjen og sa: "Jeg mottok et budskap fra søster White for 28 år siden. Jeg tok det med meg hjem og låste det ned i en kiste og leste det ikke før siste torsdag. Brødre, hvert ord av det budskapet til meg er sannhet og jeg tar i mot det. Jeg har kommet dit at jeg tror at alle vitnesbyrdene er fra Gud, og hvis jeg hadde brydd meg om det som Gud sendte til meg, så vel

som alle de andre, ville det ha forandret hele mitt liv og jeg ville vært en annen mann. Til min sorg har jeg funnet ut at synene var riktige og jeg tok feil."

Vi er glade for at Steven Smith til slutt angret og bekjente den store synden han hadde gjort mot seg selv og mot sine venner. Fra da av levde han et godt kristenliv inntil han døde. Men så dumt det var at han ikke åpnet det brevet 28 år før og fant ut hva Gud hadde å si til ham. Hvor mye sorg og vanskeligheter kunne han ikke ha spart seg selv og andre for hvis han hadde lest det og gitt akt på advarselen.

Kan det være at vi gjør den samme feilen nå som Steven Smith gjorde? Gud har sendt mange budskaper for de siste dager i bøkene som er kalt Vitnesbyrdene og Den store strid-serien. De er blitt skrevet for å undervise oss. Men er vi noe klokere enn gamle Steven Smith hvis vi lar disse bøkene stå uåpnet i bokhyllen? Hvis vi leser og studerer disse bøkene og Bibelen, vil de hjelpe oss til å bli bedre kristne og til å vinne den siste store seieren sammen med Jesus.